

Sygn. akt I NO 6/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Dobrowolski

SSN Mirosław Sadowski

w sprawie z odwołania D. L.-P.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 21 września 2018 r.

w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na pięć z sześciu stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w C., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 274,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 17 maja 2019 r.,

odwołanie oddala.

UZASADNIENIE

Uchwałą Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z dnia 21 września 2018 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na pięć z sześciu stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w C., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r. pod poz. 274: przedstawiono Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie M. I. B., A. H. K., I. M. Ł.-W., P. P. oraz B. T. S. na pięć z sześciu stanowisk sędziego sądu

okręgowego w Sądzie Okręgowym w C.; nie przedstawiono zaś Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie I. B., D. L. L.-P., M. T. N. oraz D. W. P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w C..

W uzasadnieniu uchwały Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że na sześć wolnych stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w C., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r. pod poz. 274, zgłosili się: M. I. B. - sędzia Sądu Rejonowego w C., I. B. - sędzia Sądu Rejonowego w C., A. H. K. - sędzia Sądu Rejonowego w M., D. L. L.-P. - sędzia Sądu Rejonowego w C., I. M. Ł.-W. - sędzia Sądu Rejonowego w C., M. T. N. - sędzia Sądu Rejonowego w C., D. W. P. - sędzia Sądu Rejonowego w C., P. P. - sędzia Sądu Rejonowego w C., B. T. S. - sędzia Sądu Rejonowego w C. oraz M. U. S. - sędzia Sądu Rejonowego w M.. W związku z cofnięciem zgłoszenia przez M. U. S. Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr [...] z dnia 11 lipca 2018 r. umorzyła postępowanie wszczęte w sprawie jej zgłoszenia.

W celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa, Wiceprzewodniczący Rady wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. z 2018 r., poz. 389 ze zm.; dalej cyt. jako ustawa o KRS).

Na posiedzeniu 17 września 2018 r. zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, które przeanalizował, uznał je za niewystarczające i uznał, że konieczne jest wysłuchanie w formie wideo konferencji Prezesa Sądu Apelacyjnego w [...] i Prezesa Sądu Okręgowego w C.. Krajowa Rada Sądownictwa jednomyślnie (17 głosów „za”) zaakceptowała propozycję zespołu na posiedzeniu 18 września 2018 r. Na posiedzeniu 20 września 2018 r. zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa wysłuchał Prezesa Sądu Okręgowego w C. (wysłuchanie Prezesa Sądu Apelacyjnego w [...] nie odbyło się z uwagi na brak możliwości technicznych pozwalających na przeprowadzenie wideokonferencji), zapoznał się

ze zgromadzonym w sprawie materiałami, które przeanalizował, uznał je za wystarczające, przeprowadził naradę i jednomyślnie postanowił rekomendować Krajowej Radzie Sądownictwa przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie M. I. B., A. H. K., D. L. L.-P., I. M. Ł.-W., P. P. oraz B. T.-S. do pełnienia urzędu na wolnych stanowiskach sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w C.. Odnośnie pozostałych kandydatów: I. B., M. T. N. oraz D. W. P. oddano po 3 głosy „wstrzymujące się”. Zespół stwierdził, że kandydatury negatywnie zaopiniowane również spełniają kryteria powołania na stanowisko sędziego sądu okręgowego, jednak z uwagi na fakt pozostawiania do obsadzenia jedynie sześciu wolnych stanowisk rekomendacja nie obejmuje ich kandydatur. Nadto zespół wskazał na stosunkowo krótki okres pracy orzeczniczej jakim legitymuje się Pan M. N..

Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że kandydaci biorący udział w konkursie spełniają wymagania ustawowe określone w art. 63 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst obowiązujący w dacie rozstrzygania przez Krajową Radę Sądownictwa - Dz.U. z 2018 r., poz. 23 ze zm., dalej cyt. jako Pusp). Podejmując uchwałę Rada kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS i uwzględniła uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego oraz wyniki głosowania Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...].

Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy Krajowa Rada Sądownictwa podzieliła stanowisko zespołu członków w zakresie kandydatur M. I. B., A. H. K., I. M. Ł.-W., P. P. oraz B. T. S. i podjęła uchwałę, że te kandydatury zostaną przedstawione Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w C.. Rada nie podzieliła stanowiska zespołu odnośnie do kandydatury D. L.-P..

Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła doświadczenie zawodowe i kwalifikacje zawodowe wszystkich kandydatów biorących udział w procedurze konkursowej. Krajowej Rady Sądownictwa uznała, że I. B., D. L. L. P., M. T. N. oraz D. W. P. nie wypełniają ocenianych łącznie, kryteriów wyboru wymienionych

w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi RP wniosków o ich powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego.

Krajowa Rada Sądownictwa brała pod uwagę oceny uzyskane przez kandydatów na dyplomie wyższych studiów prawniczych oraz z egzaminu sędziowskiego. Z uwagi na wieloletnie doświadczenie zawodowe (w tym orzecznicze) kandydatów, Rada uznała jednak, że kryterium to nie miało istotnego wpływu na wynik konkursu. Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła także poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] oraz Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...]. W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa, uzyskany przez kandydatów w niniejszym postępowaniu nominacyjnym poziom poparcia Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...] nie w każdym przypadku odzwierciedlał poziom ich kwalifikacji wynikający z innych dokumentów zgromadzonych w toku postępowania konkursowego.

O przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie M. I. B., A. H. K., I. M. Ł.-W., P. P. oraz B. T. S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w C. zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności oceniane łącznie: kwalifikacje kandydatów oraz ich dotychczasowe doświadczenie zawodowe. W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa I. B., D. L. Ł.-P., M. T. N. oraz D. W. P. nie wypełnili, ocenianych łącznie, kryteriów wyboru wymienionych w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi RP wniosków o ich powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego.

Uchwałą Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z dnia 21 września 2018 r. zaskarżyła kandydatka na stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w C., Pani Sędzia D. L.-P., w całości, wnosząc o jej uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa. W odwołaniu sformułowała pod adresem zaskarżonej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa następujące zarzuty. W pkt 1-szym *petitum* autorka odwołania podniosła zarzut naruszenia cyt. „przepisów Konstytucji RP art. 2 - Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej, art. 32 ust 1 - wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy

mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne - art. 60 - obywatele polscy korzystający z pełni praw publicznych mają prawo dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach". W pkt. 2-gim *petitum* autorka odwołania zarzuciła zaskarżonej uchwale naruszenie cyt. „ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa: - art. 33 ust 1 - sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone, - art. 35 ust 2 pkt 1 i 2 - przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów, - 42 ust 1 - uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia", precyzując ten zarzut przez podniesienie, że cyt. „[w]adliwość przeprowadzonego postępowania wynika z braku możliwości oceny powodów w efekcie negatywnej decyzji [Krajowej] Rady [Sądownictwa] z uwagi na brak merytorycznego uzasadnienia decyzji. W szczególności nie wskazano przyczyn, dla których Rada nie podzieliła stanowiska zespołu członków Rady, który przedstawił stanowisko o posiadaniu przez mnie najwyższych kwalifikacji uzasadniające pozytywną rekomendację". Autorka odwołania wniosła także o wstrzymanie wykonania zaskarżonej uchwały do czasu ponownego rozpoznania przez Krajową Radę Sądownictwa wniosków o powołanie do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym C., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 274 (wniosek ten został rozpoznany przez Sąd Najwyższy, który postanowieniem z dnia 11 marca 2019 r. go odrzucił).

W odpowiedzi na odwołanie datowanej na dzień 11 stycznia 2019 r. Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa wniósł o oddalenie odwołania w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Zarządzeniem Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracami Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych z dnia 18 stycznia 2019 r. wyznaczono termin posiedzenia niejawnego w sprawie na dzień 21 marca 2019 r. W piśmie z dnia 14

marca 2019 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego 18 marca 2019 r.) odwołująca się wniosła o cyt. „...odroczenie posiedzenia Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2019 r. [w przedmiocie rozpoznania odwołania od zaskarżonej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa] w związku z trwającymi postępowaniami przed Trybunałem Konstytucyjnym, który odroczył rozprawę do 25 marca 2019 r. i postępowaniem przed TSUE wywołanym pytaniami prejudycjalnymi NSA w sprawie II GOK 2/18. Oba postępowania dotyczą Krajowej Rady Sądownictwa i oceny zachowania zasady równowagi instytucjonalnej władzy ustawodawczej i sądowniczej w kontekście konstytucyjności wyboru członków KRS-u. Ewentualne orzeczenia bezpośrednio rzutują na ważność procesu nominacyjnego w niniejszym postępowaniu”. W odpowiedzi na wniosek datowanej na dzień 28 marca 2019 r. Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa wniósł o nieuwzględnienie wniosku o zawieszenie postępowania, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie Pani Sędzi D. L.-P. podlegało oddaleniu jako niezasadne.

W pierwszej kolejności należało odnieść się do wniosku o odroczenie posiedzenia Sądu Najwyższego w sprawie w związku z postępowaniami trwającymi przed Trybunałem Konstytucyjnym i Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Wniosek ten nie zasługiwał na uwzględnienie. Jego uzasadnienie prawne jest nader lakoniczne i ograniczone zostało w istocie wyłącznie do wyrażenia zapatrywania, że cyt. „oba postępowania dotyczą Krajowej Rady Sądownictwa i oceny zachowania zasady równowagi instytucjonalnej władzy ustawodawczej i sądowniczej w kontekście konstytucyjności wyboru członków KRS-u. Ewentualne orzeczenia bezpośrednio rzutują na ważność procesu nominacyjnego w niniejszym postępowaniu”. Nie przedstawiono w tym wniosku żadnej szerszej argumentacji prawnej mogącej przemawiać za celowością i potrzebą „odroczenia” postępowania w sprawie, w szczególności nie nawiązano nawet jednym zdaniem do tego, jaki może być potencjalny związek pomiędzy wskazanymi przez odwołującą się we wniosku postępowaniami (przed Trybunałem Konstytucyjnym i Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej), a zarzutami sformułowanymi w odwołaniu, nie

podejmując próby wykazania, że wynik tych postępowań warunkuje rozstrzygnięcie niniejszego postępowania. Gdyby wniosek ten został uwzględniony przez Sąd Najwyższy to musiałby on wywołać daleko idące skutki procesowe, odsuwając moment ewentualnego uprawomocnienia się zaskarżonej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa na wiele miesięcy. Na marginesie tylko należało wskazać na to, że - zważywszy na okoliczności przytoczone we wniosku o odroczenie posiedzenia sądu w niniejszej sprawie (postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym i Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej) - metodologicznie prawidłowe byłoby zasygnalizowanie Sądowi Najwyższemu potrzeby rozważenia zawieszenia postępowania z uwagi na zmaterializowanie się podstaw zawieszenia o których mowa w przepisie art. 177 § 1 pkt 3¹ k.p.c. Podstawy takie jednak w niniejszej sprawie się nie zmaterializowały.

Przed przystąpieniem do szczegółowej analizy wyartykułowanych w odwołaniu skarżącej zarzutów skierowanych przeciwko uchwale Krajowej Rady Sądownictwa z nr [...] z dnia 21 września 2018 r. należało przedstawić kilka uwag o charakterze bardziej ogólnym, dotyczących istoty obowiązującego modelu sądowej kontroli uchwał Krajowej Rady Sądownictwa podejmowanych w związku z realizowaniem przez Radę konstytucyjnego uprawnienia do przedstawiania Prezydentowi RP kandydatów na urzędy sędziowskie (art. 179 Konstytucji RP). W judykaturze najwyższej instancji sądowej przyjmuje się, że kognicja Sądu Najwyższego do oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje „wyłącznie badanie czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kandydata na sędziego, a tym bardziej jego kontrkandydatów, [...] kontrola Sądu Najwyższego obejmuje ocenę, czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydata i procedur postępowania związanych z oceną kandydatury [...] badając zasadność odwołania [Sąd Najwyższy], jest władny przeprowadzić kontrolę w zakresie ustalenia czy w postępowaniu przed Radą nie doszło do naruszenia praw i wolności obywatelskich, w tym prawa do równego (na jednakowych zasadach) dostępu do służby publicznej gwarantowanego przez art. 60 Konstytucji RP. W postępowaniu odwoławczym istnieje więc możliwość oceny czy Rada

w odniesieniu do wszystkich uczestników procedury nominacyjnej (kandydatów do objęcia wakującego stanowiska sędziowskiego) zastosowała przejrzyste, jednolite i sprawiedliwe kryteria selekcyjne” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17, LEX nr 2350660). W jednolitym orzecznictwie Sądu Najwyższego uznaje się również, że ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostają poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem (art. 44 ust. 1 ustawy o KRS), chyba że naruszają podstawowe zasady prawne lub opierają się na zastosowaniu niedozwolonych kryteriów oceny (por., m.in., wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, OSNP 2011 nr 13-14, poz. 196; z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 6/10, OSNP 2012 nr 1-2, poz. 25; z dnia 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11, LEX nr 1001316; z dnia 5 sierpnia 2011 r., III KRS 11/11, LEX nr 1001318; z dnia 20 września 2011 r., III KRS 13/11, LEX nr 1001319; z dnia 15 grudnia 2011 r., III KRS 12/11, LEX nr 1106742).

Ustalając zakres kompetencji kontrolnych Sądu Najwyższego w związku z rozpoznawaniem odwołań od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa nie wolno także tracić z pola widzenia i abstrahować od konstytucyjnego usytuowania oraz roli tego szczególnego organu ustrojowego w systemie trójpodziału władzy. Należy podkreślić, że prawo poddania sądowej kontroli szczególnej, ustrojowej decyzji Krajowej Rady Sądownictwa o przedstawieniu kandydatów na sędziów nie ma charakteru konstytucyjnego, lecz wynika z ustawy zwykłej. Tymczasem trzeba pamiętać, że ustrojodawca właśnie Krajowej Radzie Sądownictwa przyznał wyłączną kompetencję do przedstawiania Prezydentowi RP kandydatów na sędziów (art. 179 Konstytucji RP). Z Konstytucji zatem wyraźnie przebija silna, wręcz nadrzędna pozycja Krajowej Rady Sądownictwa w zakresie sprawowania konstytucyjnej pieczy nad ustrojem wymiaru sprawiedliwości w odniesieniu do sądów i sędziów (art. 186 ust. 1 Konstytucji RP). Należy także zwrócić uwagę na to, że w zakresie wyłącznego uprawnienia do przedstawiania Głowie Państwa kandydatów na sędziów, pozycja Krajowej Rady Sądownictwa jest o tyle wyjątkowa, że ustrojodawca nie przewidział jakichkolwiek „ogniw pośrednich” pomiędzy Prezydentem RP a Krajową Radą Sądownictwa w tym sensie, że

przedstawianie wniosków o powołanie sędziów odbywa się bez jakiegokolwiek dodatkowego „filtra” normatywnego przewidzianego przez ustawę zasadniczą (brak przewidzianego przez Konstytucję RP etapu postępowania odwoławczego). Brzmienie przepisu art. 179 Konstytucji RP podkreśla silną, autonomiczną pozycję Rady. Powyższe argumenty należy mieć na uwadze przy określaniu zakresu dopuszczalnej kontroli sądowej konstytucyjnych uprawnień Krajowej Rady Sądownictwa sprawowanej przez Sąd Najwyższy, kontroli - jeszcze raz należy to wyraźnie powiedzieć - nieprzewidzianej przez Konstytucję RP. Jeżeli więc za punkt wyjścia dla oceny przewidzianego przez ustawę zwykłą modelu kontroli kompetencji ustrojowych Krajowej Rady Sądownictwa przyjąć konstytucyjne usytuowanie i kompetencje Rady w relacji do Prezydenta RP (a jest rzeczą niepodlegającą jakiegokolwiek dyskusji, że w procesie wykładni na pierwszy plan wysuwa się w tym zakresie regulacja konstytucyjna, bowiem niedopuszczalne jest ograniczanie czy modyfikowanie kompetencji przyznanych określonemu organowi konstytucyjnemu przez ustrojodawcę w drodze ustaw zwykłych), to należy uznać, że wprowadzony przez ustawę zwykłą model kontroli sądowej konstytucyjnych kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, nieposiadający żadnego wyraźnego oparcia w ustawie zasadniczej, powinien być w praktyce kształtowany - uwzględniając treść nadrzędnej regulacji konstytucyjnej - w sposób maksymalnie restryktywny i ograniczać się do kontroli zaskarżonej uchwały z punktu widzenia jej ewentualnej sprzeczności z prawem (art. 44 ust. 1 zd. pierwsze ustawy o KRS). Z takim sposobem myślenia o kompetencjach ustrojowych Krajowej Rady Sądownictwa w zakresie procesu nominacyjnego sędziów harmonizuje stanowisko najwyższej instancji sądowej zgodnie z którym „[o]cena przydatności kandydata należy do Rady, a jeżeli została dokonana przy pomocy właściwych kryteriów i nie doszło do naruszenia przepisów postępowania mogących mieć wpływ na jego wynik, to Sąd Najwyższy jedynie sprawdza, czy przy użyciu tych kryteriów Rada nie przekroczyła granic swobodnego uznania.” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12, OSNP 2013 nr 15-16, poz. 194).

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu oznaczonego przez autorkę środka zaskarżenia w jego *petitum* jako pkt 1, tj. do zarzutu naruszenia cyt. „przepisów Konstytucji RP art. 2 - Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym

państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej, art. 32 ust 1 - wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne - art. 60 - obywatele polscy korzystający z pełni praw publicznych mają prawo dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach” należało stwierdzić, że zarzut ten ogranicza się w zasadzie do dosłownego przytoczenia przez autorkę odwołania treści przepisów Konstytucji RP. Na podstawie samej tylko lektury zarzutu trudno jednak zorientować się, jaki związek miałby łączyć przytoczone przez autorkę odwołania przepisy konstytucyjne z następującym po nich zdaniem cyt. „Krajowa Rada Sądownictwa nie przedstawiła jasnych, przejrzystych i sprawiedliwych kryteriów oceny kandydatów na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w C.”. Należy w tym miejscu przypomnieć, że jednym z niekwestionowanych i elementarnych wymogów procesowych stawianych tej części jakiegokolwiek środka zaskarżenia, którą tradycyjnie przyjęło się nazywać „zarzutami” (por. np. art. 368 § 1 pkt 2 k.p.c.) bądź „podstawami” środka zaskarżenia (por. np. art. 398¹ § 1 pkt 2 k.p.c.) jest to, by owe zarzuty (czy podstawy) - choć ustawa nie mówi tego wprost - wskazywały w sposób skonkretyzowany naruszenie, które zostało określone w sposób abstrakcyjny w ustawie jako tzw. podstawa odwoławcza (apelacyjna, zażaleniowa, kasacyjna etc.) i które może się *in concreto* stać podstawą formułowania określonego środka zaskarżenia. Na gruncie odwołania od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa oznacza to, że autor odwołania formułując - używając terminologii kasacyjnej, do czego uprawnia brzmienie przepisu art. 44 ust. 3 zd. pierwsze ustawy o KRS - tzw. podstawę (czy też, używając terminologii przyjętej dla apelacji w postępowaniu cywilnym - zarzut) odwołania zobligowany jest do wskazania w sposób zwięzły i zindywidualizowany na czym w konkretnej sprawie w opinii autora środka zaskarżenia - na tle wskazanych w środku odwoławczym realiów faktycznych i prawnych sprawy - polegać ma sprzeczność zaskarżonej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z prawem (art. 44 ust. 1 zd. pierwsze ustawy o KRS). Trudno jednak uznać samo przytoczenie przez autorkę odwołania treści przepisów (w tym przypadku przepisów Konstytucji RP) za czyniące zadość temu wymogowi procesowemu. Zamieszczone przez autorkę odwołania w jego *petitum* (bezpośrednio po „zarzucie” oznaczonym jako pkt. 1) jedno zdanie, w którym mowa

jest wyłącznie o tym, że Krajowa Rada Sądownictwa nie przedstawiła jasnych, przejrzystych i sprawiedliwych kryteriów oceny kandydatów na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w C. nie pozwala jednak na ustalenie, w jakiej relacji do przepisów ustawy zasadniczej, na które wskazano w zarzucie oznaczonym jako pkt. 1-szy, miałyby pozostawać „jasność” czy „przejrzystość” kryteriów o których mowa w *petitum* odwołaniu. Wskazując z kolei na brak przedstawienia w zaskarżonej uchwale Krajowej Rady Sądownictwa kryteriów „sprawiedliwych” oceny kandydatów na sędziego autorka - być może - nawiązuje do zasady demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej. Jednak także i to nie jest zbyt jasne zważywszy na to, że nie wskazuje się na to, jaką postać miałyby przybrać sprawiedliwe kryteria oceny kandydatów biorących udział w konkursie na stanowiska sędziowskie. W każdym razie w odwołaniu od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z dnia 21 września 2018 r. nie tylko nie wskazano, na czym konkretnie polegać miało naruszenie konstytucyjnej zasady demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, ale także nie podano na czym konkretnie miałyby polegać nierówne potraktowanie odwołującej się (art. 32 ust. 1 Konstytucji RP) czy odmowa dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach - na tle realiów faktycznych i prawnych sprawy. Za konkretyzację podstawy odwoławczej określonej w przepisie art. 44 ust. 1 zd. pierwsze ustawy o KRS nie można wszak uznać jedyne go zdania podanego w *petitum*, niemającego zresztą - jak już powiedziano - większego związku z przepisami konstytucyjnymi powołanymi w zarzucie oznaczonym w tej części konstrukcyjnej środka zaskarżenia jako pkt 1-szy. Jeżeli obecnie uwzględnić i to, że w motywach rozpoznawanego odwołania nie tylko nie uzasadniono w sposób pogłębiony i przedstawiający obszerniejszą, rozbudowaną argumentację prawną zarzutu oznaczonego jako pkt 1-szy *petitum* i w zasadzie wyłącznie ograniczonego do przytoczenia przez autorkę odwołania trzech przepisów konstytucyjnych, ale nawet jednym słowem nie nawiązano do tego zarzutu i nie wyjaśniono na czym miałyby polegać naruszenie tych przepisów przez zaskarżoną uchwałę, to należało uznać ten „zarzut” za co najmniej oczywiście niezasadny, a być może nawet - balansujący na granicy prawnej niedopuszczalności (zważywszy na to, że zaniechanie podania

przez autorkę odwołania podstaw odwołania oraz ich uzasadnienia mogłoby skutkować odrzuceniem odwołania - art. 44 ust. 3 zd. pierwsze ustawy o KRS w zw. z art. 398⁶ § 2 k.p.c.).

Do zarzutów oznaczonych w *petitum* odwołania jako pkt 2 (*tiret* od pierwszego do trzeciego) należało odnieść się łącznie. Ich konstrukcja opiera się bowiem na tym samym założeniu, co konstrukcja zarzutu oznaczonego w *petitum* jako pkt 1, tj. zamiast skonkretyzowanego zarzutu nawiązującego do układu faktycznego i prawnego sprawy i wskazania na konkretne wady prawne zaskarżonej uchwały przytoczono jedynie brzmienie dwóch przepisów ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa (art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS), bez wyartykułowania na czym w realiach procesowych sprawy miałoby polegać naruszenie wskazanych przepisów ustawy. Zgodnie z brzmieniem art. 33 ust. 1 ustawy o KRS w sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Autorka odwołania nie wskazała jednak, dlaczego - w jej opinii - zaskarżona uchwała nie została podjęta po wszechstronnym rozważeniu sprawy. Krajowa Rada Sądownictwa podejmowała decyzję na podstawie udostępnionej dokumentacji (w przypadku odwołującej się - tak jak w przypadku innych kandydatów biorących udział w konkursie - były to: akta osobowe kandydatki oraz odrębna dokumentacja zgłoszeniowa do konkursu na wolne stanowiska sędziowskie składająca się m.in. ze szczegółowej informacyjnej karty zgłoszeniowej kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, szczegółowej, liczącej 39 stron wraz załącznikami statystycznymi, oceny kwalifikacji kandydata na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w C., sędziego Sądu Rejonowego w C. D. L.-P. przeprowadzonej przez sędziego Sądu Okręgowego w C. – H. G., wykazu szkoleń sędziego Sądu Rejonowego w C. D. L.-P., opinii Prezesa Sądu Rejonowego w C. sędziego T. P., informacji o niekaralności i niekaralności dyscyplinarnej). Zaskarżona uchwała Krajowej Rady Sądownictwa została zatem wydana w oparciu o udostępnioną dokumentację po wszechstronnym rozważeniu sprawy przez Radę (s. 4 uzasadnienia zaskarżonej uchwały). Wyjaśnienia uczestników postępowania nie były składane w niniejszym postępowaniu konkursowym, w toku postępowania zespół powołany

do przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa wysłuchał w dniu 20 września 2018 r. Prezesa Sądu Okręgowego w C. i wysłuchanie to uwzględnił przy ustalaniu listy rekomendowanych kandydatów.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS powołany przez Krajową Radę Sądownictwa zespół powołany w celu przygotowania sprawy indywidualnej do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonej uchwały, to właśnie tymi ustawowymi kryteriami kierował się zespół powołany w niniejszym postępowaniu konkursowym w celu przygotowania sprawy indywidualnej do rozpatrzenia na posiedzeniu plenarnym Krajowej Rady Sądownictwa (s. 3 uzasadnienia zaskarżonej uchwały). Po wtóre, z dwóch powodów podnoszenie zarzutu naruszenia przepisu art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS przez odwołującą się było niedopuszczalne. Uczestnik postępowania jest uprawniony do wniesienia odwołania, w którym stawia zarzut sprzeczności cyt. „uchwały z prawem” (art. 44 ust. 1 zd. pierwsze ustawy o KRS) - odwołanie służy zatem wyłącznie na uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa, nie zaś na niezaskarżalne wyniki pracy zespołu roboczego działającego w postępowaniu konkursowym (tj. ułożoną przez zespół listę rekomendowanych kandydatów przedstawianą przez zespół Radzie). Nawet gdyby jednak dopuszczalne było zaskarżenie wyników pracy zespołu powołanego w toku postępowania konkursowego, to i tak odwołująca się nie była uprawniona do kwestionowania naruszenia art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS. Skoro bowiem znalazła się na liście rekomendowanych kandydatów przedstawianej przez zespół Krajowej Radzie Sądownictwa (art. 35 ust. 2 ustawy o KRS) to nie miała ona *gravamen* do kwestionowania tego „rozstrzygnięcia” zespołu.

Wreszcie osobno należało odnieść się do zarzutu oznaczonego w *petitum* odwołania jako *tiret* pkt. 2-go, tj. do zarzutu naruszenia przepisu art. 42 ust. 1

ustawy o KRS. O ile bowiem w przypadku wskazania na naruszenie przepisów art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS nie sformułowano w rzeczywistości jakichkolwiek zarzutów *sensu stricto* (tj. nie powiązano abstrakcyjnie ujętej podstawy odwoławczej z art. 44 ust. 1 zd. pierwsze ustawy o KRS z konkretnymi zaszłościami prawnymi wyłaniającymi się na tle realiów sprawy, które mogłyby odpowiadać schematowi podstawy odwoławczej), o tyle w przypadku powołania się na przepis art. 42 ust. 1 ustawy o KRS autorka odwołania wskazała, że jego naruszenie miałoby polegać na cyt. „wadliwości przeprowadzonego postępowania wynikającej z braku możliwości oceny powodów w efekcie negatywnej decyzji Rady z uwagi na brak merytorycznego uzasadnienia decyzji [...] w szczególności nie wskazano przyczyn, dla których Rada nie podzieliła stanowiska zespołu członków Rady, który przedstawił stanowisko o posiadaniu przez mnie najwyższych kwalifikacji uzasadniające pozytywną rekomendację”. Zgodnie z przepisem art. 42 ust. 1 ustawy o KRS uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia. Z ustawy nie wynika jednak, jakim kryteriom szczegółowym winno odpowiadać uzasadnienie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa podejmowanej w sprawach indywidualnych. Poza sporem pozostaje jednak to, że uzasadnienie musi pozwalać na zorientowanie się, jakimi kryteriami kierowała się Krajowa Rada Sądownictwa przedstawiając Prezydentowi RP określonych kandydatów do powołania na wolne stanowiska sędziowskie. Tym wymogom uzasadnienie zaskarżonej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa czyni zadość, bowiem w zwięzły sposób daje wyraz temu, że o przedstawieniu Prezydentowi RP określonej listy kandydatów do powołania na wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Okręgowym w C. zdecydował „kryteria wymienione w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS [...] uwzględniono [także] uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego oraz wyniki głosowania Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...]”. Nie można przy tym zapominać, że Rada nie jest związana stanowiskiem zespołu roboczego (listą kandydatów rekomendowanych) - gdyby tak było, to całą konstytucyjną funkcję Krajowej Rady Sądownictwa mógłby z powodzeniem realizować niewielki zespół roboczy powoływany w celu przygotowania

indywidualnej sprawy do rozstrzygnięcia. Lista rekomendowanych kandydatów tworzona przez zespół wyłoniony spośród członów Rady stanowi jedynie pewną roboczą wskazówkę w postępowaniu konkursowym kończącym się uchwałą Krajowej Rady Sądownictwa. Zadaniem zespołu jest bowiem tylko przygotowanie sprawy indywidualnej do rozpatrzenia na posiedzeniu plenarnym Rady. Krajowa Rada Sądownictwa dała wyraz w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, że nie podzieliła stanowiska zespołu co do kandydatury odwołującej się - do czego miała pełne prawo. Nie sposób uznać niepodzielenia przez Krajową Radę Sądownictwa stanowiska zespołu za uchybienie, o którym mowa w przepisie art. 44 ust. 1 zd. pierwsze ustawy o KRS, tj. za naruszenie przepisu art. 42 ust. 1 ustawy o KRS.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

a